Obraz

Delší dobu jsem už pracoval na svém vysněném obraze. Chtěl jsem zachytit místo, které jsem měl uložené hluboko ve svém podvědomí: jezero obklopené lesy. Bohem zapomenutý opuštěný kout, který dokáže vnést klid do lidské duše.

Několik skic jsem postupně zničil a maloval další. Pořád to nebylo ono. Nedařilo se mi tam dostat tu pravou atmosféru.

Ale dnes se mi vybavila slova básně:

Obzor se rozpil jako tuš

Oblaka mlčí

Na hladině první kapky

To bude atmosféra! napadlo mě náhle. Podmračené nebe, které se zrcadlí na hladině jezera a začíná pršet. Voda v jezeře je lehce zvlněná. Mírně dramatické, ale přesto laskavé.

Dal jsem se do práce jako zběsilý. Musím tu prchavou myšlenku rychle přenést do barev. Konečně jsem cítil, že se mi můj záměr daří.

Pracoval jsem dlouho do noci. Když jsem skončil, prohlížel jsem si svůj obraz značně kriticky. Stále jsem si nebyl jistý, zda jsem dosáhl toho, co jsem zamýšlel. Je to opravdu krajina, kterou v duchu vidím? Nakonec jsem se rozhodl, že se na výsledek své práce raději podívám za denního světla a šel jsem si lehnout.

Dlouho jsem ale nemohl usnout a když jsem se konečně ponořil do lehkého spánku, zdálo se mi, že plavu v jezeře a objímají mě proudy deště.

Probudil jsem se s prvními slunečními paprsky. Hned jsem si vzpomněl na svoje dílo a na to, jak bych je mohl vylepšit. Před deštěm přece bývá vítr, uvědomil jsem si, měl bych to nějak výtvarně vyjádřit. Stébla trav se ve větru ohýbají…

Běžel jsem nahoru do ateliéru, skoro jsem se vznášel. Pohlédl jsem na obraz a v tu chvíli jsem úplně ztuhl. Žádné podmračené nebe, se kterým jsem si dal večer takovou práci, žádné kapky a zvlněná hladina. Obraz zachycoval jezero za rozbřesku, na hladině se odrážely ranní červánky, po dešti ani památky. Co se to děje? Copak nevím, co jsem maloval? Jsem snad nepříčetný?

Musel jsem si sednout. Snažil jsem se zhluboka dýchat a přemýšlet. Ne, to není možné. Obraz se přece nemohl přemalovat sám od sebe. Někdo sem musel vniknout. Ale kdo to mohl udělat? Nikomu jsem o svých plánech nikdy nic neřekl. Navíc jsem měl všechno zamčené, zavřená okna, snad i to francouzské okno v kuchyni. Nikdo sem nemohl vlézt a obraz vyměnit. Seděl jsem dál ve svém proutěném křesílku naprosto zhroucený a nebyl schopen se

pohnout. Teď, když jsem byl na dosah toho, oč jsem usiloval, se mi to takhle zhatí. Chodit na polici nemá smysl, stejně mi to neuvěří. Je to až příliš nepravděpodobné. Řeknou, že jsem si to vymyslel.

V tomto rozpoložení jsem zůstal až do chvíle, než jsem si uvědomil, že mám hrozný hlad. Hodiny na poličce už ukazovaly půl dvanácté. Ale co, ty červánky na obraze taky nejsou špatné, uklidňoval jsem se. Půjdu se něčeho najíst a něco vymyslím.

Znovu jsem pohlédl na obraz. A znovu jsem zkameněl. Po červáncích najednou ani stopy. Celé jezero bylo zalité sluncem. Někdo se mnou asi hraje nějakou ošklivou hru. Ale vždyť jsem byl celou dobu tady! A nikoho jsem neslyšel! Anebo? Že by ten obraz…? Nechtěl jsem tomu uvěřit, ale přesto to bylo jediné možné vysvětlení. Že by si ten obraz žil svým vlastním životem? Nejspíš ano. Možná jsem namaloval nějaké skutečné místo a tam se taky mění denní doba jako v reálném světě.

Rozhodl jsem se vyčkat do večera. Sešel jsem zpět do haly v přízemí, v kuchyni jsem si umíchal vajíčka a přikusoval k nim chleba. Vůbec jsem nechtěl na obraz myslet. Odešel jsem raději z domu a pokoušel se dělat úplně běžné věci. Koupil jsem si maso na guláš, pečivo, stavil se v drogerii pro prášek na praní, zašel do hospody na jedno pivo. Potom jsem seděl v parku a drobil holubům rohlík. Když se začalo šeřit, šel jsem pomalu domů. Pustil jsem si zprávy a pak ještě v televizi koukal na nějakou hloupou detektivku. Chtěl jsem nějak zabít čas.

Teprve po desáté večer jsem se odvážil jít nahoru do ateliéru. Tentokrát jsem byl připraven Pohlédl jsem na obraz. Ano, jak jsem očekával. Na obraze byla temná obloha s jasnými hvězdami a jezero slabě osvětloval svit měsíce.

Tak je to přece jen tak, jak jsem v poledne usoudil. Namaloval jsem skutečnou krajinu. Ale kde ta krajina je? Kde je to moje posvátné místo? Bude mi obraz i nadále ukazovat její proměny nejen ráno a večer, ale i v různých ročních obdobích? Uvidím v zimě zamrzlé jezero a zasněžené stromy? Na jaře kolem jezera květiny? Letní bouřky? Pohroužil jsem se do představ. Mám opravdu po zbytek života žít napůl v tomto světě a napůl v neznámé krajině? Má to tak být? Je to můj osud?

Šel jsem si lehnout, ale strávil jsem bezesnou noc. Ležel jsem naznak a díval se do stropu, hlavou mi táhly myšlenky o paralelních světech. Je vůbec svět, ve kterém žiju, můj dům, ateliér, skutečný? Jsem já skutečný člověk? Hned jsem ale takové myšlenky zaháněl. To je přece naprosto iracionální. Až k ránu jsem se uklidnil a usnul.

Vzbudil jsem se po deváté. Najednou jsem byl zcela vyrovnaný a spokojeně jsem si dělal kávu k snídani. Zase se půjdu podívat nahoru. Už vím, co uvidím. Jezero v ranním slunci.

Pozvolna jsem vystoupal do patra a otevřel ateliér. Zběžně jsem vrhl pohled k obrazu. Ano, ranní slunce. Tentokrát mě to nepřekvapilo. Ale moment, u jezera stojí nějaká postava! Podíval jsem se blíž. Má nějakou povědomou bundu a kalhoty. Vždyť to jsem já! To jsem já! Toto zjištění ve mně opět vyvolalo nervozitu. Jak jsem se octl na svém obraze? Vybavily se mi moje noční myšlenky o paralelních světech. Proboha, co teď mám ale dělat? Mám se zabít? Ukončit ten dvojí život? To snad ne.

Vtom do mě vjela nebývalá energie. Já tu svou vysněnou krajinu musím najít! řekl jsem si. Budu ji hledat po celém světě. Vím, že existuje, že někde je. Někde je to jezero. A taky já.

Seběhl jsem po schodech do haly a začal ze skříně vyhazovat svršky a cpát je do batohu. Vydám se na cestu. Půjdu pořád kupředu. Budu hledat a hledat…

Náhle se trochu setmělo. Podíval jsem se k francouzskému oknu, jestli neprší. Ale nebylo tam. Bylo tam menší okno s rozevřenou okenicí. Pod ním srubová kulatina.

Vyhlédl jsem ven. Před oknem jsem viděl vzrostlé mohutné smrky. V dálce se leskla vodní hladina.

Poběžím ke svému jezeru, zaradoval jsem se. Ale nešlo to. Barva už zaschla.